

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Op weg in de ochtendspits naar het kantongerecht in de lichtstad prevelde hij zachtjes wat zinsneden die hij op de compartitie zou kunnen gebruiken. Was er nu wel of geen arbeidsovereenkomst met alle ontvankelijkheidsperikelen van dien. Hij parkeerde zijn auto in de nabijgelegen parkeergarage, die was voorzien van materiaal dat bij het minste of geringste stuurbeweging piepende banden veroorzaakte. Het kantonrecht was neergezet in een tijd dat niet werd gekeken op een kubieke meter meer of minder met veel schoon metselwerk, hardhouten plafonds en zwart marmeren vloeren. In de hal een metershoog bas-reliëf van bakstenen in aardekleuren. Door zijn oogharen kijkend zag hij ook dat er wat geslachtsloze, engelachtige figuren in waren verwerkt. De voorstelling liet zich niet meteen duiden, maar hij hield het gemakshalve op het thema gerechtigheid.

In de wachtruimte van het kantongerechtsgebouw was zijn cliënt al in de slag met een koffieautomaat die storingen vertoonde. Een te hulp geroepen bode wist het euvel te verhelpen en getweeën namen ze de zaak nog even door.

De ex kwam nu ook aanstiefelen, even later gevolgd door een advocate uit de Domstad. Ze namen allen plaats op de cirkelvormige bank waardoor ze met de ruggen min of meer tegen elkaar zaten en spraken over alles behalve de ophanden zijnde zaak.

In de zittingzaal, die hij tevoren al aan zijn cliënt had geshowd zat de kantonrechter op een afstand van pakweg tien meter van partijen op een verhoging. Niet meer van deze tijd, maar de kantonrechter in kwestie leek er niet onder gebukt te gaan. Het was een, naar hij van vorige gelegenheid nog wist te herinneren, wat formele en stugge man. X wist zich van de vorige keer te herinneren dat hij in de dagvaarding een *NJ*-nummer had omgewisseld en dat had de kantonrechter kennelijk zoveel extra zoektijd gekost dat die had gemeend hem wel even in de zaal de oren te moeten wassen. Tevoren had hij zich al lopen opwinden en allerhande scenario's bedacht voor het geval de kantonrechter het in zijn hoofd zou halen om hem te schofferen. Het bleek niet nodig.

Al pratende, alles voorlopig natuurlijk, bracht de rechter de vordering van wederpartij van het respectabele bedrag van een zestig mille terug naar zo'n vierduizend. Of dat geen basis was 'om nog eens de gang op te gaan?'

Op de gang kwamen ze er nog niet uit omdat de beide dames het bedrag meer dan verdubbeld wensten te zien met wettelijke verhoging en rente. Na twintig minuten vruchteloos bekechten verzuchtte hij 'Wat gaat het toch moeizaam'.

'Daar bent u zelf bij mijnheer', klonk het meteen. Ze besloten ook de kwestie van rente en verhoging maar aan de rechter over te laten. Als de rechter zou aangeven dat de wettelijke verhoging voor matiging vatbaar was, zouden ze het afmaken op vijfduizend gulden. Zo geschiedde.

X nam afscheid en begaf zich weer naar de parkeergarage, waar hij met piepende banden een extra rondje draaide op de goede afloop. ■

